

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/262/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113237554
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8113237554.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a sudkýň JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlady Šimkovej v právnej veci žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35792752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o. so sídlom Kubániho 16, Bratislava, proti žalovanej: G. O., nar. XX.X.XXXX, bytom W., R. XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej: OZ právna pomoc spotrebiteľom so sídlom Košice, Sofijská 13, IČO: 42247268, zastúpený: JUDr. Ladislav Mikluš, advokát so sídlom v Košiciach, Budapeštianska 8, o zaplatenie 717,56 Eur a prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 11C 72/2014-46 zo dňa 19.9.2014 jednohlasne taktó

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o zamietnutí žalobného návrhu.

Náhrada trov odvolacieho konania sa účastníkom n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

Okresný súd Prešov (ďalej len „prvostupňový súd“) napadnutým rozsudkom zastavil konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 340 Eur a v časti úroku z omeškania 8,5% zo sumy 120 Eur od 25.10.2013 do 13.11.2013, zo sumy 170 Eur od 14.11.2013 do 29.12.2013, zo sumy 220 Eur od 30.12.2013 do 2.2.2014, zo sumy 260 Eur od 3.2.2014 do 30.3.2014, zo sumy 300 Eur od 31.3.2014 do 4.5.2014 a zo sumy 340 Eur od 5.5.2014 do zaplatenia. Žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že účastníci a vedľajší účastník nemajú nárok na náhradu trov konania.

Právne posúdil vec v zmysle ust. §§ 2 písm. a), b), 3 ods. 1, 2, 4 ods. 1, 2, 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, §§ 40 ods. 1, 44 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“).

Rozhodnutie o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti odôvodnil cit.: „Obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú vymenované v § 4 ods. 2 citovaného zákona a medzi nimi pod písm. g/ je konečná splatnosť spotrebiteľského úveru, pod i/ výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a pod písm. j/ ročná percentuálna miera nákladov.

Nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru v zmysle § 4 ods. 2 písm. g/ citovaného zákona nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. i/, kde sa uvádza aj počet splátok. Počet splátok teda nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru a preto pri písm. g/ citovaného ustanovenia iný výklad než ten, že konečná splatnosť

úveru musí byť určená dátumovo, neprichádza do úvahy (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline 5Co 286/14 zo dňa 27.5.2014).

V zmluve však chýba aj ďalšia obligatórna náležitosť, ktorá je zakotvená pod písm. i/ citovaného zákonného ustanovenia, v zmysle ktorého v zmluve musia byť rozlíšené splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, teda nepostačuje, ak je uvedená len suma predstavujúca súčet splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Uvedená informácia je totiž dôležitá pre spotrebiteľa o tom, či príslušný úver je pre neho výhodný alebo nie (napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave 9Co 401/12 zo dňa 6.8.2013).

V zmluve však chýba aj dohoda o RPMN, v tejto súvislosti možno poukázať na § 40 ods. 1, § 44 ods. 1 a § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

V danom prípade z dokazovania vyplýva, že výška RPMN bola iná v návrhu na uzavretie zmluvy zo strany žalovanej (79,53%) a iná v akceptácii žalobcu (75,33%). Je pritom bezvýznamné, že ide o zmenu pre spotrebiteľa výhodnú, keďže rozhodujúci je záver o tom, či vznikla platná dohoda o RPMN. S poukazom na citované ustanovenie § 44 ods. 2 vetu prvú OZ totiž v dôsledku tejto zmeny RPMN je potrebné vyjadrenie žalobcu v zmluve považovať za nový návrh, ktorý by však žalovaná musela písomne akceptovať, k čomu však nepochybne nedošlo. Neplatné dojednanie RPMN spôsobuje absenciu tejto povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, dôsledkom čoho je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. K totožnému právnomu záveru dospel aj Krajský súd v Žiline v rozsudku 6Co 211/2014 zo dňa 29.5.2014.

Uvedené chýbajúce náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere spôsobujú následok vyplývajúci z § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. spočívajúci v tom, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Znamená to, že žalovaná má žalobcovi vrátiť len sumu poskytnutého úveru t.j. 1548,83 Eur, a keďže mu uhradila viac (2.772,04 Eur do podania žaloby), súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Už len pre úplnosť súd dodáva, že považoval za neplatnú úverovú zmluvu v časti dohody o úrokoch s poukazom na § 41 a § 39 OZ v návaznosti na § 3 ods. 1 OZ. Dohodnutý úrok totiž predstavoval pri úvere 79,53% a pri revolvingu 72,25%%, pričom z internetovej stránky NBS súd zistil, že pri spotrebiteľských úveroch v októbri 2008 s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov bola priemerná úroková sadzba 15% p.a. Nepochybne ide o úžernický úrok, ktorý je potrebné považovať za neplatný. Súd už vo viacerých rozhodnutiach sa zaoberali platnosťou dohody o úrokoch v úverovej zmluve práve s ohľadom na korektív zakotvený v § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinnosti vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Najvyšší súd SR v rozsudku 5Cdo 26/2011 zo dňa 26.4.2012 uviedol: „neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovanými bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek“. Najvyšší súd ďalej poukázal na to, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané, až úžernické úroky. V spomínanom prípade išlo o dve zmluvy o pôžičkách, pri ktorých úroky presahovali takmer 4 až 5,5 násobne obvyklú úrokovú mieru v bankách. V tejto súvislosti možno poukázať aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove 3Co 151/2013 zo dňa 25.9.2013, ktorý konštatoval, že vzhľadom na vyššiu mieru rizika pri poskytovaní úveru nebankovými subjektmi sa dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie viac ako 100% proti priemeru bánk. K podobnému záveru dospel Krajský súd v Prešove aj v rozsudku 16Co 71/2011 zo dňa 8.12.2011, ktorý zdôraznil, že je neakceptovateľné porovnávať ceny úverov so subjektmi, ktoré ich dojednávajú v spoločensky nežiaducim rozsahu. Preto aj v danom prípade súd dospel k záveru o neplatnosti dohody o úrokoch s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka v návaznosti na § 3 ods. 1.“

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca navrhujúc rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť. Namietal, že vzhľadom na povahu revolvingovej zmluvy a vstupné hodnoty počítané podľa vzorca pre určenie ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „RPMN“) logicky nie je možné deklarovať RPMN pre prípad poskytnutia revolvingu (lebo v ňom sa v čase uzavretia zmluvy nevie, či bude poskytnutý a kedy; o úvere sa to vie, a preto sa uvádza v bode 6 už presný údaj o RPMN). Nie je možné hovoriť v tomto prípade, že nebol prijatý návrh na uzavretie zmluvy. Pri výpočte RPMN majú totiž význam tieto údaje: suma úveru, celkové náklady, dátum splatnosti prvej splátky, dátum vyplatenia úveru a dátum splatnosti každej splátky. Pri podaní žiadosti o úver údaj o dátume vyplatenia úveru nie je. Ten sa stane známym až pri schválení úveru. Z tohto dôvodu a údaj o RPMN môže odchyľovať. Nesúhlasil ani s chýbajúcou náležitosťou zmluvy o revolvingovom úvere. Pokiaľ ide o konečnú splatnosť úveru, z materiálnej stránky je ide o údaj obsahovo zhodný s údajom Dátum splatnosti poslednej splátky. Poukázal na čl. 4, ods. 4.5 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere. Ďalej namietal, že zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzavretia zmluvy nevyžadoval, aby boli sumy istiny, úroku a iných poplatkov tvoriace jednu splátku uvedené jednotlivo pri sebe. Takáto požiadavka by mala reálne a praktické opodstatnenie len vtedy, ak by sa istina, úroky, poplatky uhrádzali v iných termínoch splatnosti, v rôznych počtoch splátok a podobne. Rovnako je nesprávny záver o neplatnosti dojednania odplatnosti zmluvy.

Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 10 ods. 1 O.s.p. preskúmal rozsudok v napadnutom výroku, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 O.s.p. a zistil, že rozsudok je správny. O odvolaní bolo rozhodnuté postupom podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 156 ods. 3 O.s.p., pričom miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia boli oznámené na úradnej tabuli súdu najmenej päť dní pred vyhlásením.

V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Vyplýva to aj z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruistoriace. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, str. 12, § 29; Hirobalance, Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-D; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd SR sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutia v náleze III. ÚS 119/03-30. Vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatnenie nárokov a obranu proti takémuto uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že prvostupňový súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel; jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekomfortné. Na potvrdenie správnosti záveru prvostupňového súdu odvolací súd poznamenáva.

Systém ochrany zavedený smernicou 93/13 vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k tomu, že pristúpi na podmienky vopred pripravené predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah (rozsudky z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Zb. s. I-4941, bod 25; z 26. októbra 2006, Mostaza Claro, C-168/05, Zb. s. I-10421, bod 25, ako aj zo 6. októbra 2009, Asturcom Telecomunicaciones, C-40/08, Zb. s. I-9579, bod 29).

Vzhľadom na také znevýhodnené postavenie jednej zo zmluvných strán, článok 6 ods. 1 smernice 93/13 zaväzuje členské štáty stanoviť, aby nekalé podmienky „podľa ich vnútroštátneho práva neboli záväzné pre spotrebiteľa“. Ako vyplýva z judikatúry, ide o kogentné ustanovenie smerujúce k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou, ktorá medzi nimi môže znovu zaviesť rovnosť (pozri rozsudky Mostaza Claro, už citovaný, bod 36; Asturcom Telecomunicaciones, už citovaný, bod 30; z 9. novembra 2010, VB Pénzügyi Lízing, C-137/08, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, bod 47, a z 15. marca 2012, Pereničová a Perenič, C-453/10, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, bod 28).

S cieľom zabezpečiť úroveň ochrany, ktorú chce smernica 93/13 dosiahnuť, Súdny dvor viackrát zdôraznil, že tento nerovný stav medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy (rozsudky Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, už citovaný, bod 27; Mostaza Claro, už citovaný, bod 26; Asturcom Telecomunicaciones, už citovaný, bod 31, ako aj VB Pénzügyi Lízing, už citovaný, bod 48).

Prvostupňový súd správne posúdil postup žalobcu a žalovanej pri uzatváraní zmluvy o revolvingovom úvere ako návrh na uzavretie zmluvy zo strany žalovanej a následne nový návrh na uzavretie zmluvy zo strany žalobcu, pokiaľ ide zmenu údajov ohľadom RPMN. Pokiaľ žalobca pristúpil k návrhu žalovanej na uzavretie zmluvy tak, že zmenil podstatný údaj (RPMN), nepochybil prvostupňový súd, ak predmetnú zmenu nepovažoval za akceptáciu návrhu.

Dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné podstatné zmeny, ktoré sú obsiahnuté v prijatí návrhu na uzavretie zmluvy, sa považujú za nový návrh adresáta pôvodného návrhu a súčasne platí, že takýto prejav vôle je aj odmietnutím návrhu (oferty). Táto právna norma účinne bráni tomu, aby zmluva vznikla inak, než na základe konsenzu zmluvných strán. Keďže je nemysliteľné, aby sa návrh prijímal odpoveďou adresáta návrhu (obláta), v ktorej použije tie isté slová alebo rovnaké výrazové prostriedky, zákon ustanovuje, že napriek iným výrazovým prostriedkom prijatím návrhu je aj odpoveď, ktorá vymedzuje obsah navrhovanej zmluvy inými slovami bez toho, aby sa dotkla obsahu návrhu (oferty). Je dôležité dbať na správny výklad, prihliadajúc na § 35, a súčasne aj na pravidlá jazyka, v ktorom je odpoveď formulovaná (Vojčík, P. Súvisiace predpisy. Komentár k Občianskemu zákonníku 40/1964 Zb.: §44. Dostupné z ASPI).

Na veci nič nemení ani odvolacia námietka, že rozdiel medzi predpokladanou hodnotou RPMN a RPMN schváleného úveru vyplýva výhradne z toho, že pri RPMN schváleného úveru je možné určiť až pri jeho schválení. Rozhodnou v predmetnej veci je tá skutočnosť, že návrh žalobcu na uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere so zmenou údajov o RPMN nebol akceptovaný zo strany žalovanej. Na základe uvedeného je preto správny záver, že sa účastníci konania nedohodli na jednej z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 4 ods. 2 písm. j) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, t.j. 27.10.2008).

Účelom právnej úpravy (§ 4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, t.j. 27.10.2008) je bez akýchkoľvek pochybností aj poskytnutie ochrany spotrebiteľovi. Ten má totiž právo byť informovaný o výške úrokov z úveru, poplatkoch, hodnote RPMN. Žalobca ako dodávateľ, pokiaľ žalovanej navrhovanú hodnotu RPMN zmenil, jeho prejav je novým návrhom na uzavretie zmluvy a je nepochybné, že spotrebiteľka s uvedeným nebolo oboznámená. Akceptácia žalovanej ohľadom dohody o hodnote RPMN zmenenej prejavom vôle žalobcu nie je preukázaná a ani tvrdená.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie Aziz zo 14. marca 2013 vo veci C-415/11 cit.:

„Článok 3 ods. 1 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že: - pojem „značná nerovnováha“ ku škode spotrebiteľa treba posúdiť na základe analýzy vnútroštátnych právnych predpisov uplatňovaných v prípade absencie dohody medzi zmluvnými stranami s cieľom posúdiť, či a prípadne v akej miere je právne postavenie spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy nevýhodnejšie než právne postavenie zakotvené v platnom vnútroštátnom práve. Zároveň sa zdá, že na tieto účely je relevantné preskúmať právne postavenie uvedeného spotrebiteľa z hľadiska prostriedkov, ktoré má podľa vnútroštátnej právnej úpravy k dispozícii na zabránenie uplatňovaniu nekalých podmienok,

- na účely určenia, či dôjde k nerovnováhe „napriek požiadavke dôvery [dobrej viery - neoficiálny preklad]“, treba preveriť, či predajca alebo dodávateľ, ktorí zaobchádzajú so spotrebiteľom čestne a rovnocenne, mohol rozumne očakávať, že by tento spotrebiteľ súhlasil s dotknutou podmienkou po individuálnom dojednaní.

Článok 3 ods. 3 smernice sa má vykladať v tom zmysle, že príloha, na ktorú odkazuje

toto ustanovenie, obsahuje len orientačný a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré možno považovať za nekalé.“

Žalovaná ako spotrebiteľka za absencie dohody o hodnote RPMN nepoznala rozsah svojho záväzku, preto prvostupňový súd s absenciou dohody o hodnote RPMN uplatnil zákonnú sankciu straty práva na úroky a poplatky v zmluve neuvedené (§4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, t.j. 27.10.2008).

Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009).

Z internetovej stránky Národnej banky Slovenska prvostupňový súd preveril úrokové miery podobného úveru v bankách a zistil, že pri spotrebiteľskom úvere s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov bola priemerná úroková sadzba 15% p.a. Odvolací súd považuje súladne so záverom prvostupňového súdu za rozporné s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver za cenu prevyšujúcu o takmer päťnásobne priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami. Dohodnutý úrok z úveru ročne 79,53 % a 72,25% pri revolvingu spôsobil značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov tejto úverovej zmluvy, pretože bolo súdom v rámci skutkového stavu preukázané a zistené, že priemerné v tomto období boli úroky vo výške 15 % p.a.

Z dôvodu správnosti záveru o absencii dohody o hodnote RPMN a s ňou spojený následok o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru sa odvolací súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami žalobcu týkajúce sa ostatných chýbajúcich sa náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04).

Keďže namietané nesprávne posúdenie veci dôvodné nebolo a prvostupňový súd správne zistil skutkový stav, odvolací súd rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby s osvojením si dôvodov ako správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.).

Žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný a tomu zodpovedá i výrok o náhrade trov odvolacieho konania, keďže žalovanému ani vedľajšiemu účastníkovi v jeho priebehu žiadne trovy nevznikli (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.